

Jednou, když už mu jeden z těch nadřízených soudruhů moc pil krev, přišel k chlapům do maringotky a hlasitě se zeptal:

“Chlapi, nemůžete někdo zadarmo sehnat semeno řepky olejné? Asi tak deset kilo.”

“Na co ho chceš? Mám známého ve statku, to není problém, zítra ho tu máš,” odpověděl mu jeden snědý, svalnatý chlapík z jeho týmu.

“Ale napsal bych to tomu idiotovi nejradši na čelo, že je to komunistickéj vůl, ale to bychom asi nedopadli dobře. Ale mám nápad. Přečte si to příští rok támhle na tom kopci,” a hodil hlavou směrem k protější stráni, která ležela ladem. Rychle jim vysvětlil, co má v plánu. Dělníci řvali smíchy, že jejich maringotka málem nevydržela, a hned druhý den ochotně vyrazili vykonat Mirkem vymyšlenou akci. S KSČ do ... a následoval známý, dobře vyvedený obrázek, který znázorňoval dámské pohlaví. Chlapi lehce zkyprili půdu ve tvaru asi dvoumetrových písmen a zaseli řepku do půdy. Jaké pak bylo jejich překvapení, když o rok později, kdy písmena zazářila výraznou žlutí, si to jednoho dne přečetl zezdola nejen ten jejich soudruh, ale i ti ostatní z kraje. Přijížděli sem v nablýskaných šestsetřináctkách tak konsternovaní, že si ani nevšimli rozbahněného terénu, a cesta zpátky jim zůstávala uzavřena. Už v poledne tam stály ty šestsetřináctky zapadlé do bahna už čtyři. Uvnitř seděli baculatí soudruzi a jejich šoféři zmateně poskakovali okolo svých vozidel anebo se snažili přes moře bahna v nažehlených sakách a polobotkách dostat k nejbližší maringotce, aby si mohli zatelefonovat. Stáli tam až do pozdního odpoledne, kdy chlapi už odešli po provizorně položených prknech na trolejbus. Škoda byla, že se nikdo nikdy nedozvěděl, jak se odtamtud soudruzi dostali a jak záhadně do druhého dne zmizel podařený nápis z květů řepky olejné, který měl věhlasný úspěch.

Jindy se zase šikovně dokázal vetřít do přízně jedné asi padesátileté, obtloustlé pracovnice zvláštních úkolů na jejich pracovišti tak, že se spolu opíjeli v její opancéřované kanceláři, a když se Mirek vracel ze záchodu a zjistil, že usnula s hlavou opřenu o stůl, zamkl ji tam a klidně odešel domů. Když se železná lady, jak se jí u nich říkalo, probudila a zjistila, že nemůže ven, došlo jí, že by to byl obrovský průšvih, kdyby o sobě dala v nočních hodinách někomu z nadřízených vědět, a tak zůstala ve své kanceláři v anonymitě až do rána, kdy jí odsud vysvobodil ředitel se slovy, aby si nenechávala klíč zvenčí. Byla si vědoma, že na Mirka oficiálně nemůže, a tak se alespoň postarala Mirkovi o nástup na vojenské cvičení. Zařídila to tak obratně, že Mirek nastoupil do útvaru, kde byl její muž kapitánem, a tak ho ten husarský kousek přišel relativně hodně draze. Zkrátka Mirek se stal miláčkem všech, zvláště žen.